

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/47/2017
Identifikačné číslo spisu: 3111232914
Dátum vydania rozhodnutia: 23.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3111232914.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Peter Porubčan, s miestom podnikania Nová 161, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 35 361 409, právne zast. JUDr. Jozef Uj, Zlatovská 1279/22, 911 05 Trenčín, o zaplatenie 24 233,18 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cb/73/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 7. marca 2017, č. k. 16Cob/333/2015-317, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. apríla 2015, č. k. 36Cb/73/2012-186 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 24 233,18 eur s 0,1 % denným úrokom z omeškania od 25. júna 2011 do zaplatenia, náhradu súdneho poplatku za návrh v sume 1 453,50 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 3 646,49 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že pôvodný žalobca obchodná spoločnosť Credium Slovakia, a.s., so sídlom Einsteinova 21, 852 86 Bratislava, IČO: 35 845 490, sa domáhal žalobou doručenou súdu 27. decembra 2011 zaplatenia sumy 24 233,18 eur s príslušenstvom titulom tzv. škody na majetku vyplývajúcej z mimoriadneho ukončenia leasingovej zmluvy č. E. (ďalej len „leasingová zmluva“) z dôvodu krádeže predmetu leasingu. Ako leasingový prenajímateľ uzatvoril žalobca dňa 4. marca 2010 so žalovaným ako leasingovým nájomcom leasingovú zmluvu, ktorej predmetom bol finančný leasing motorového vozidla špecifikovaného v zmluve. Neoddeliteľnou súčasťou leasingovej zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky pre finančný leasing hnutelných vecí. Prevzatie vozidla bolo potvrdené žalovaným v preberacom protokole, ktorý je so splátkovým kalendárom prílohou k leasingovej zmluve. V súlade s č. IV bodu 10 všeobecných obchodných

podmienok zanikla leasingová zmluva ku dňu 1. júla 2010 z dôvodu krádeže predmetu leasingu. V dôsledku takéhoto mimoriadneho ukončenia zmluvného vzťahu založeného leasingovou zmluvou je žalovaný podľa príslušných ustanovení všeobecných obchodných podmienok povinný zaplatiť žalobcovi škodu na majetku v celkovej sume 24 233,18 eur. Žalobca zaslal žalovanému finančné vysporiadanie, v ktorom je uvedený celkový prehľad vzájomných nárokov vyplývajúcich z leasingovej zmluvy ako aj výzva žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 24 233,18 eur. Uvedené finančné vysporiadanie bolo žalovanému doručené 10. júna 2011, žalovaný doteraz sumu neuhradil.

3. Súd prvej inštancie vydal na základe návrhu pôvodného žalobcu platobný rozkaz z 30. januára 2012, č. k. 57Rob/805/201-30, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor. Žalovaný žiadal zamietnuť žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú. V odpore poukázal na skutočnosť, že aj keď zmluva uzavretá medzi ním a pôvodným žalobcom bola pomenovaná ako leasingová zmluva, svojím obsahom mala charakter spotrebiteľského úveru. Dôkazom má byť aj uvádzanie celkovej výšky spotrebiteľského úveru a údaj o percentách RPMN vo formulári o zmluvných podmienkach leasingovej zmluvy, kde je uvedená celková výška spotrebiteľského úveru 25 193,- eur a v samotnej leasingovej zmluve, kde je obsiahnutý predmet leasingu Volkswagen Passat 2,0 TDI DSG, rok výroby 2010, strieborná metalíza, obstarávacia cena bez DPH 30 243,70 eur, obstarávacia cena s DPH 35 990,- eur, akontácia - zvýšená splátka vopred s DPH 10 797,- eur, spracovateľský poplatok s DPH 642,42 eur, splátka bez poistného s DPH 534,76 eur a vrátane poistného 628,11 eur, percentná miera nákladov (RPMN) 11,70%. V záverečných ustanoveniach leasingovej zmluvy je obsiahnutý odkaz na § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obch. zákonník“) a tiež, že ustanovenia tejto zmluvy sa riadia podľa § 261 ods. 1 Obch. zákonníka režimom Obch. zákonníka. Keďže svojím obsahom je leasingová zmluva spotrebiteľským úverom, nie je možné, aby sa vzťahy z neho vzniknuté spravovali Obch. zákonníkom a z dôvodu rozporu leasingovej zmluvy so zákonom je absolútne neplatným právnym úkonom. Žalobca navyiac odmietol udeliť žalovanému plnomocenstvo na zastupovanie proti spoločnosti UNIQA poisťovňa, a.s. za účelom vymáhania poistného vinkulovaného v prospech žalobcu. Podľa havarijnej zmluvy bolo poistné vinkulované v prospech žalobcu a aby sa žalovaný mohol domáhať od poisťovne zaplatenia tohto poistného plnenia, potreboval súčinnosť žalobcu. Žalobca pritom sám nežaluje poisťovňu, ale plnenie vymáha od žalovaného. Žalovaný sa preto dostal do situácie, že nemá ukradnuté vozidlo, nemôže žiadať plnenie od poisťovne na základe havarijnej zmluvy a má ako spotrebiteľ platiť žalobcovi.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie ustálil, že finančným vysporiadaním zmluvy po poistnej udalosti z 31. októbra 2010, doručeným žalovanému 10. júna 2011, si žalobca uplatnil voči žalovanému škodu na majetku vyfakturovanú faktúrou č. G. v sume 24 233,18 eur a žalovaný sumu doteraz neuhradil. Podľa poisťiek č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX vydaných UNIQA poisťovňou, a.s. bol poistníkom Peter Porubčan, vinkulácia bola v prospech žalobcu a predmetom poistenia bolo motorové vozidlo Volkswagen Passat 2,0 TDI DSG, rok výroby 2010. Z obsahu uzavretej leasingovej zmluvy je zrejmé, že obsahuje prvky nájomnej, úverovej, kúpnej a poistnej zmluvy. Súd prvej inštancie posúdil leasingovú zmluvu ako nepomenovanú zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obch. zákonníka, pričom žalovaný ju uzavrel ako podnikateľ. Žalovaný neuzavrel leasingovú zmluvu v postavení spotrebiteľa, preto ju nie je možné posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Navyiac podľa § 1 ods. 2 písm. e/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 10. júna 2010 v spojení s § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov sa uvedený zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty 200,- eur a nad hodnotu 20 000,- eur, pričom úverovaná suma v tomto prípade predstavovala sumu 25 193,- eur (rozdiel medzi obstarávacou cenou a akontáciou). Preto súd nemohol žalovanému priznať právnu ochranu spotrebiteľa. Súd nezistil ani rozpor leasingovej zmluvy s označenými zákonmi majúcimi za následok neplatnosť tejto zmluvy. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že došlo k odcudzeniu predmetu leasingu, v dôsledku čoho v zmysle čl. VI bodu 10 všeobecných obchodných podmienok pre finančný leasing hnuťelných vecí leasingová zmluva dňom 1. júla 2010 zanikla. V čl. VI bode 10 písm. a/, b/ všeobecných obchodných podmienok pre finančný leasing hnuťelných vecí sa žalovaný zaviazal v prípade ukončenia leasingovej zmluvy podľa čl. VI bodu 10 všeobecných obchodných podmienok uhradiť žalobcovi zostatok nesplatenj istiny a

zmluvné úroky z omeškania. Žalobu o zaplatenie sumy 24 233,18 eur s príslušenstvom nepovažoval súd za výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Skutočnosť, že žalobca si neuplatnil práva z poistnej zmluvy pre havarijné poistenie voči poisťovni na súde, nie je spôsobilá privodiť zánik záväzku žalovaného. Žalovaný sa stále mohol určovacou žalobou domáhať proti poisťovni určenia, že tu určité právo je, alebo tiež uloženia povinnosti poisťovni na poistné plnenie (nie povinnosť plniť žalobcovi), alebo náhrady škody. Súd v konaní nezistil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného namietanej žalovaným, preto žalobe vyhovel.

5. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok vo všetkých výrokoch na základe odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) a podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a súčasne rozhodne o trovách konania. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, čo má za následok nesprávne a nespravodlivé rozhodnutie vo veci. Odôvodnenie rozhodnutia je navyše neurčité, nezrozumiteľné a s nedostatkom právnych argumentov. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal skutkovou a právnou argumentáciou žalovaného v písomných podaniach a v záverečnom návrhu. Za nesprávny právny názor súdu považoval žalovaný posúdenie leasingovej zmluvy ako zmluvy nepomenovanej, kombinujúcej v sebe prvky nájomnej, úverovej, kúpnej a poistnej zmluvy. Z dikcie § 269 ods. 2 Obch. zákonníka síce vyplýva možnosť uzavrieť zmluvu, ktorá nie je ako zmluvný typ upravená, nie je tak však možné urobiť kombináciou troch alebo štyroch právnych inštitútov s navzájom si odporujúcim zmyslom a účelom. Žalovaný ďalej poukázal na to, že uzavretiu leasingovej zmluvy predchádzalo uzavretie kúpnej zmluvy medzi predávajúcim spoločnosťou AUTOMONT J.M. s.r.o. a žalobcom ako kupujúcim, predmetom ktorej bolo motorové vozidlo Volkswagen Passat za kúpnu cenu, ktorá je zároveň aj cenou obstarávacou. Podľa žalovaného uzavrel žalobca a žalovaný na základe obsahu leasingovej zmluvy zmluvu o kúpe prenajatej veci podľa ust. § 489 a nasl. Obch. zákonníka s právom žalovaného kúpiť predmet nájmu. Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalovaného nevysporiadal s tým, že žalobca sa domáhal aj náhrady škody. Ďalej poukázal na skutočnosť, že sám nedisponuje poistnou zmluvou na havarijné poistenie vozidla a ani poistnou zmluvou na povinné zmluvné poistenie vozidla. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so vzájomnou prepojenosťou žalobcu a spoločnosti UNIQA poisťovňa, a.s. na základe zmluvy o vzájomnej spolupráci pri uzatváraní poistných zmlúv a správe poistení číslo 800 266, ktorú uzavreli žalobca, UNIQA poisťovňa, a.s. a maklérska spoločnosť Optimalit Slovakia, s.r.o., pričom leasingovú zmluvu a poistnú zmluvu robil neznámy makléř spoločnosti Optimalit Slovakia, s.r.o. Rovnako súd prvej inštancie nechal bez povšimnutia, že žalobca odmietol splnomocniť žalovaného na zastupovanie proti spoločnosti UNIQA poisťovňa, a.s. a oznámil, že nesúhlasí s devinkuláciou poistného plnenia v prospech žalovaného. Spoločnosť UNIQA poisťovňa, a.s. na základe uzavretej poistnej zmluvy so žalovaným za súčasnej vinkulácie poistného plnenia v prospech žalobcu bezdôvodne odmietla poskytnúť žalobcovi poistné plnenie a žalobca sa napriek existujúcej poistnej zmluve rozhodol vymáhať svoju pohľadávku od žalovaného. Vo vzťahu k podpisom spoločnosti Optimalit Slovakia, s.r.o. žalovaný spochybnil, či osoba zmluvy podpisujúca bola oprávnená konať v mene tejto spoločnosti. Súd prvej inštancie mal preto ako predbežnú otázku posúdiť platnosť leasingovej zmluvy a poistnej zmluvy.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že leasingovú zmluvu je potrebné v súlade s ustálenou judikatúrou a odbornou literatúrou posudzovať ako nepomenovanú zmluvu s tým, že práva a povinnosti subjektov sa riadia najmä ustanoveniami zmluvy a obchodnými podmienkami. Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že ide o nepomenovanú zmluvu, v ktorej si účastníci dostatočne určili vzájomné práva a povinnosti v zmysle § 269 ods. 2 Obch. zákonníka. Pokiaľ súd konštatoval, že leasingová zmluva obsahuje prvky nájomnej, úverovej, kúpnej a poistnej zmluvy uvedené znamená len to, že v leasingovej zmluve a obchodných podmienkach sú obsiahnuté niektoré dojednania zmluvných strán typické pre rôzne zmluvné typy, pričom jednotlivé práva a povinnosti zmluvných strán nie sú vo vzájomnom rozpore, ako sa mylne domnieva žalovaný. Rovnako nie je správny záver žalovaného o potrebe posudzovať uzavretú leasingovú zmluvu ako zmluvu o kúpe prenajatej veci podľa ust. § 489 Obch. zákonníka. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o existencii poistného vzťahu medzi ním a

UNIQA poisťovňou, a.s. a o nedostatku súčinnosti žalobcu pri prešetrovaní vzniknutej poisťnej udalosti žalobca uviedol, že rozhodnutie poisťovne o výsledku šetrenia poisťnej udalosti nemôže žiadnym spôsobom ovplyvniť a nie je vzhľadom na poisťný vzťah medzi žalovaným a poisťovňou ani schopný poskytnúť žalovanému právne relevantnú súčinnosť, pretože žalobca nie je účastníkom poisťnej zmluvy. Domáhať sa vyplatenia poisťného plnenia mohol iba žalovaný, ktorý však príslušné konanie voči poisťovni sám dobrovoľne zastavil. Námietky žalovaného opakovane uplatňované považuje žalobca za nedôvodné a nesúvisiace s prejednávanou vecou a povinnosťami žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy z titulu leasingovej zmluvy. Pokiaľ žalovaný namieta, že mu nie je známe, kto a či vôbec oprávnené podpísal leasingovú zmluvu a poisťnú zmluvu na poste makléra spoločnosti Optimalit Slovakia, s.r.o. poukazuje žalobca na ust. § 205a O. s. p., podľa ktorého skutočnosti, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie môžu byť odvolacím dôvodom iba za podmienok stanovených v tomto ustanovení a keďže žiadna z týchto podmienok splnená nie je, pripustenie nových tvrdení žalovaného by bolo v rozpore s týmto ustanovením. Spôsob uzatvorenia a obsah poisťných zmlúv navyše nie je predmetom tohto konania a ani prípadná neplatnosť poisťnej zmluvy by nijak neovplyvnila nároky žalobcu z titulu leasingovej zmluvy, keď žalobca navyše ani nie je účastníkom poisťnej zmluvy. Vo vzťahu k uzavretiu leasingovej zmluvy uviedol, že túto podpísal za žalobcu zamestnanec K. F., ktorý mal oprávnenie na podpisovanie leasingových zmlúv a nie maklérom spoločnosti Optimalit Slovakia, s.r.o. ako tvrdí žalovaný. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 494,08 eur.

7. Pôvodný žalobca spoločnosť Credium Slovakia, a.s. doručil súdu dňa 21. septembra 2016 počas odvolacieho konania návrh na zmenu účastníka konania na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 7. decembra 2016, č. k. 16Cob/333/2015-311 rozhodol o pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu tak, že na miesto doterajšieho žalobcu Credium Slovakia, a.s. v likvidácii vstúpila spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

8. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. marca 2017, č. k. 16Cob/333/2015-317 odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 191 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď žalovaného zaviazal na zaplatenie 24 233,18 eur spolu s úrokom z omeškania. Preto sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval správnosť jeho dôvodov. Osobitne vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o neurčitom a nezrozumiteľnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje všetky podstatné náležitosti a súd jasne a zrozumiteľne uviedol ako vec po právnej stránke posúdil, aké dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil. Súd prvej inštancie sa pri právnom posúdení uzavretej leasingovej zmluvy ako zmluvy nepomenovanej neodchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe, žalovaným označenú zmluvu o kúpe prenajatej veci je možné uzatvoriť len pri dvojstrannom vzťahu, kde prenajímateľ je vlastníkom veci a popri zmluve o kúpe prenajatej veci má s nájomcom uzavretú aj nájomnú zmluvu. Naproti tomu leasingovú zmluvu, ktorá je trojstranným vzťahom, ktorý v sebe zahŕňa aj financujúcu stranu, je možné dojednať len ako nepomenovanú zmluvu. Leasingová zmluva je zmiešaným typom zmluvy, pričom obsahuje v sebe prvky najmä zmluvy nájomnej a kúpnej a je možné dohodnúť aj iné dojednania s prvkami iných typov zmlúv. Žalovaný ako leasingový nájomca bol povinný plniť zmluvné povinnosti, okrem iného platiť leasingové splátky a po uplynutí dohodnutej doby odkúpiť predmet leasingu za dohodnutých podmienok. Odcudzením predmetu leasingu leasingová zmluva zanikla v zmysle čl. IV bod 10 všeobecných obchodných podmienok ku dňu 1. júla 2010. V zmysle všeobecných obchodných podmienok je žalovaný povinný uhradiť žalobcovi škodu na majetku. Námietka žalovaného, že si žalobca nevymáhal od poisťovne poisťné plnenie nie je dôvodná. Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tento jasne a zrozumiteľne uviedol, ako sa vysporiadal s námietkou žalovaného ohľadne poisťného plnenia vyplývajúceho z uzavretej poisťnej zmluvy. V konaní pred súdom

prvej inštancie žalovaný nenamietol platnosť leasingovej zmluvy a v súlade s ust. § 366 C. s. p. sa odvolací súd touto námietkou nezaoberal. Otázka platnosti poisťnej zmluvy nebola predmetom konania a ani nesúvisí s prejednávanou vecou. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom na plný úspech žalobcu mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, a to z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.). Odvolací súd podľa názoru dovolateľa posúdil vec predčasne bez zodpovedania všetkých právnych otázok, najmä bez vyriešenia prejudiciálnej otázky, či ide o leasingovú zmluvu a nie o úverovú zmluvu, ďalej bez posúdenia skutočnosti, že poisťnú zmluvu uzatváral žalovaný, ale poisťné plnenie bolo vinkulované v prospech poisťovne a rovnako sa nezaoberal ani tým, že žalobca znemožnil neudelením plnomocenstva žalovanému ako splnomocnencovi podať žalobu proti poisťovni, ktorá bezdôvodne odmietla poskytnúť poisťné plnenie a žalobca sa ani poisťného plnenia nedomáhal. Odvolací súd navyše nesprávne vyriešil právne otázky týkajúce sa prejudiciálnej otázky, či ide o leasingovú zmluvu, ďalej týkajúce sa skutočnosti, že odcudzením predmetu leasingu leasingová zmluva zanikla a s tým súvisiacimi právnymi následkami zániku zmluvy, žalobca odcudzením predmetu leasingu mal hmotnoprávny nárok iba na vysporiadanie leasingových vzťahov po zániku zmluvy, teda nemal hmotnoprávny nárok na zaplatenie žalovanej dlžnej sumy, ako keby leasingový vzťah trval a že žaloba pre neexistenciu hmotnoprávneho nároku žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy mala byť zamietnutá. Odvolací súd podľa názoru žalovaného vec nesprávne posúdil, keď uzavrel, že medzi účastníkmi bola uzavretá nepomenovaná zmluva ako kombinácia štyroch právnych inštitútov s prvkami nájomnej, úverovej, kúpnej a poisťnej zmluvy. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí ako individuálnom akte aplikácie práva neaplikoval právo, ale vytvoril „precedens anglo-saského právneho systému“, keď skĺbil do jednej nepomenovanej zmluvy práva a povinnosti súčasne z týchto štyroch zmluvných typov. Podľa dovolateľa sa však prvky nájomnej zmluvy navzájom vylučujú s úverovou zmluvou a kúpna zmluva sa vylučuje so zmluvou nájomnou. Zo znenia § 269 ods. 2 Obch. zákonníka vyplýva, že subjekty môžu uzavrieť aj zmluvu, ktorá ako zmluvný typ upravená nie je, avšak nie ako kombináciu troch alebo štyroch upravených zmluvných typov, s navzájom si odporujúcim zmyslom a účelom. Keďže predmetná leasingová zmluva je vlastne zmluvou o kúpe prenajatej veci upravenou v § 489 a nasl. Obch. zákonníka, nebolo možné ju uzavrieť ako zmluvu nepomenovanú. Dovolaciemu súdu navrhuje, aby zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho ako aj dovolacieho konania.

10. Súdu bolo doručené vyjadrenie žalobcu z 30. augusta 2017, v ktorom žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný postupoval v súlade s § 432 ods. 2 C. s. p. len pokiaľ išlo o ním vymedzenú prvú otázku týkajúcu sa povahy leasingovej zmluvy ako zmluvy nepomenovanej. K tejto otázke žalobca uviedol, že leasingová zmluva neexistuje ako samostatný zmluvný typ ani v Obch. zákonníku a ani v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Zmluvu o kúpe prenajatej veci nie je možné stotožňovať so zmluvou o finančnom leasingu, keď pri finančnom leasingu neprechádza nebezpečenstvo škody na veci z prenajímateľa na druhú zmluvnú stranu prevodom vlastníctva k predmetu zmluvy (ako je to pri zmluve o kúpe prenajatej veci) ale už momentom prevzatia predmetu leasingu. K prevodu vlastníckeho práva nedochádza pri finančnom leasingu výlučne jednostranným výkonom oprávnenia nájomcu, ako je to pri zmluve o kúpe prenajatej veci. Leasingovú zmluvu, ktorá je trojstranným vzťahom, ktorý v sebe zahŕňa aj financujúcu stranu je možné dojednať len ako nepomenovanú zmluvu. Z uvedených dôvodov odvolací súd vec správne právne posúdil a dovolaciemu súdu žalobca navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť.

11. K vyjadreniu žalobcu doručil svoje vyjadrenie žalovaný, v ktorom len vyslovil svoj nesúhlas s obsahom vyjadrenia žalobcu a so skutkovou a právnou argumentáciou v ňom obsiahnutom. Žalovaný sa ďalej pridržiava obsahu podaného dovolania.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie žalovaného obsahuje správne vymedzené dovolacie dôvody.

13. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súd záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

15. Podľa § 432 ods. 2 C. s. p. dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

16. Žalovaný v dovolaní odvodzuje prípustnosť dovolania od ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a súčasne c/ C. s. p. Už uvedená argumentácia žalovaného je zjavne protichodná a logicky nekompaktná, keď na jednej strane dovolateľ tvrdí, že právna otázka ním vymedzená, bola odvolacím súdom vyriešená rozdielne od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, zároveň že táto právna otázka dovolacím súdom ešte vyriešená nebola a že je v rámci dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne. Žalovaný ani v ďalšom texte dovolania nešpecifikoval, ktorý dôvod prípustnosti dovolania uplatňuje, len pristúpil k strohému vymenovaniu právnych otázok, ktoré odvolací súd podľa jeho názoru posúdil nesprávne, prípadne sa nimi odvolací súd vôbec nezaoberal. K týmto dovolateľom vymedzeným právnym otázkam je potrebné uviesť, že nespĺňajú zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob ich vymedzenia podľa § 432 ods. 2, keď okrem jednej otázky (posúdenia leasingovej zmluvy ako zmluvy nepomenovanej) žalovaný neuviedol právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne spolu s odôvodnením, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Vo vzťahu k dovolateľom vymedzenému nesprávnemu posúdeniu leasingovej zmluvy ako zmluvy nepomenovanej najvyšší súd uvádza, že aj táto bola dovolateľom vymedzená nezrozumiteľne, keď na jednej strane v dovolaní uvádza, že odvolací súd ju vo svojom rozhodnutí nevyriešil a zároveň, že odvolací súd ju vyriešil, ale nesprávne. Vo vzťahu k súčasnému uplatneniu protichodných dôvodov prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p. je potrebné prihliadnuť aj na závery veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrených v uznesení z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, podľa ktorých zásada, že dovolateľ nemôže uplatniť popri sebe viaceré, navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania, sa neuplatňuje iba vo vzájomnom (horizontálnom) vzťahu ustanovení § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p., ale tiež vo vnútri týchto ustanovení (vo vertikálnom usporiadaní jednotlivých dôvodov prípustnosti dovolania v rámci toho istého ustanovenia). Bolo by preto potrebné skúmať len dovolateľom označený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., pričom dovolateľ mal v takom prípade okrem konkretizácie právnej otázky (nesprávne) vyriešenej odvolacím súdom uviesť aj v čom sa riešenie právnej otázky odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s označením konkrétneho rozhodnutia a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017).

17. Z uvedeného je zrejmé, že argumentácia dovolateľa je nezrozumiteľná, vzájomne si odporujúca a preto neumožňuje vykonať najvyššiemu súdu dovolací prieskum vo veci. Nie je úlohou dovolacieho súdu interpretovať a dopĺňať nesprávne naformulovanú špecifikáciu dovolacích dôvodov a zvažovať všetky možné alternatívy, ktoré mohol mať dovolateľ pri spisovaní dovolania na mysli. Žalovaný v dovolaní ani nepoukázal na rozhodovacia prax dovolacieho súdu (keď uplatnil dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorá by jeho argumentáciu potvrdzovala. Vymedzenie dovolacích dôvodov nezodpovedá zákonným požiadavkám podľa § 432 C. s. p.

18. Keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p., je dovolanie žalovaného potrebné podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietnuť.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

20. Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.